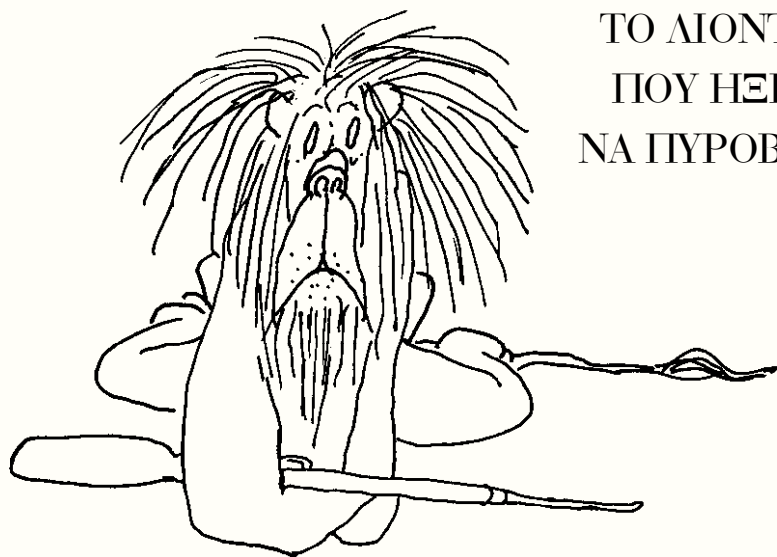

SHEL SILVERSTEIN

Λαφκάντιο

ΤΟ ΛΙΟΝΤΑΡΙ
ΠΟΥ ΗΞΕΡΕ
ΝΑ ΠΥΡΟΒΟΛΕΙ

μετάφραση
Άγγελος Αγγελίδης – Μαρία Αγγελίδου

διόπτρα

*Ακόμα κι ο γερο-Θείος Σέλμπι είχε κάποτε έναν δάσκαλο.
Τον έλεγαν Ρόμπερτ Κόσμπι.
Σ' αυτόν είναι αφιερωμένο ετούτο το βιβλίο.*

Και τώρα, παιδιά μου, ο Θεός Σέλμπι θα σας πει μια ιστορία για ένα πολύ παράξενο λιοντάρι – συγκεκριμένα, για το πιο παράξενο λιοντάρι που έχω γνωρίσει ποτέ. Από πού να την πιάσω, λοιπόν, αυτή την ιστορία; Να την πιάσω απ' την ουρά της; Μάλλον θα έπρεπε να την πιάσω από τότε που πρωτογνώρισα αυτό το λιοντάρι. Για να δούμε... ήταν στο Σικάγο, την Παρασκευή 17 Δεκεμβρίου. Το θυμάμαι πολύ καλά, γιατί το χιόνι είχε μόλις αρχίσει να λιώνει και η λεωφόρος Ντόρτσεστερ ήταν γεμάτη κίνηση και το λιοντάρι έψαχνε ένα κουρείο κι εγώ επέστρεφα απ' το...

Όχι, μάλλον θα έπρεπε να πιάσω αυτή την ιστορία από πολύ πιο πριν. Μάλλον θα έπρεπε να σας πω για τότε που το λιοντάρι ήταν μικρούλι. Εντάξει λοιπόν.

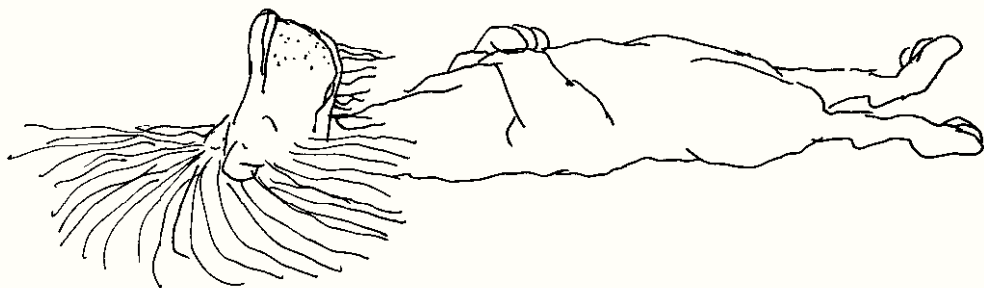
1

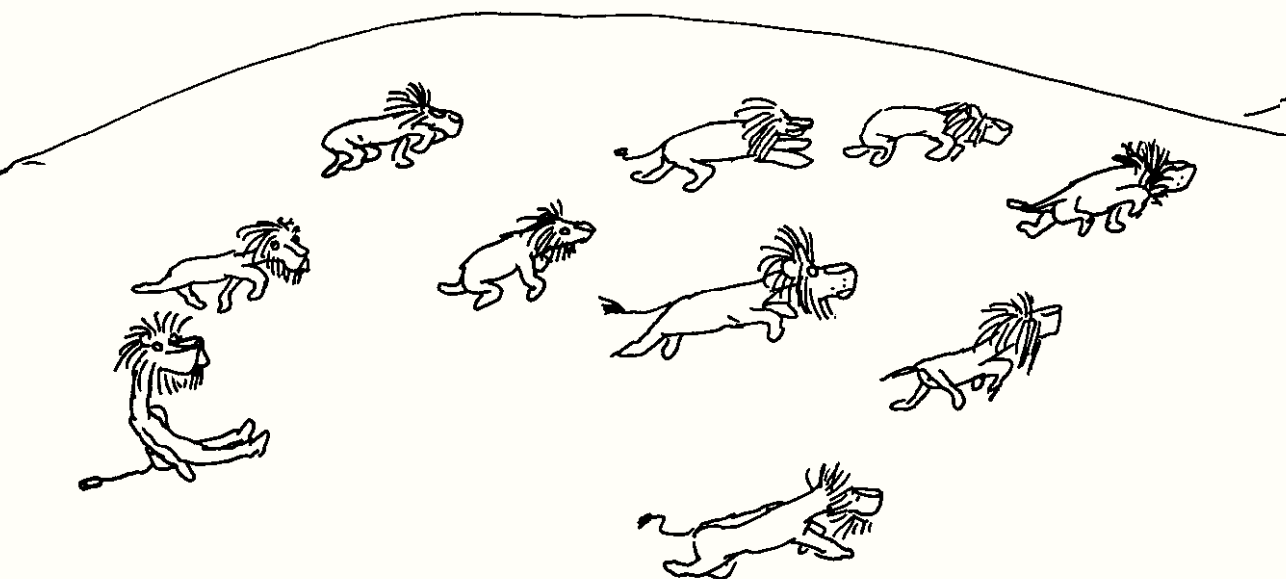
Υπήρχε κάποτε ένα μικρό λιοντάρι. Το όνομά του ήταν – εχμ, βασικά δεν ξέρω ποιο ήταν στ’ αλήθεια το όνομά του γιατί ζούσε στη ζούγκλα μαζί με πολλά άλλα λιοντάρια και αν είχε όνομα σίγουρα δεν ήταν ένα όνομα του είδους Τζο ή Έρνι ή κάτι παρόμοιο. Όχι, μάλλον ήταν ένα πιο λιονταρίσιο όνομα όπως, εχμ, ίσως Γκρόγκραφ ή Ρουρργκ ή Γκρμμμφ ή Γκρρρρ.

Τέλος πάντων, είχε κάποιο τέτοιο όνομα και ζούσε στη ζούγκλα μαζί με τα άλλα λιοντάρια και έκανε τα συνηθισμένα λιονταρίσια πράγματα· χοροπηδούσε και έπαιζε στα γρασίδια και κολυπούσε στο ποτάμι και έτρωγε κουνέλια και κυνηγιόταν με τα άλλα λιοντάρια και κοιμόταν στη λιακάδα και ήταν πολύ μα πολύ χαρούμενο.

Και τότε, μια μέρα –νομίζω ήταν Πέμπτη– αφού όλα τα λιοντάρια είχαν φάει το μεσημεριανό τους και ενώ κοιμού-
νταν στη λιακάδα, ροχαλίζοντας με λιονταρίσια ροχαλητά,
ενώ ο ουρανός ήταν γαλανός και τα πουλιά τιτίβιζαν και
ο άνεμος φυσούσε το γρασίδι και όλα ήταν ήσυχα και όμορ-
φα, ξάφνου...

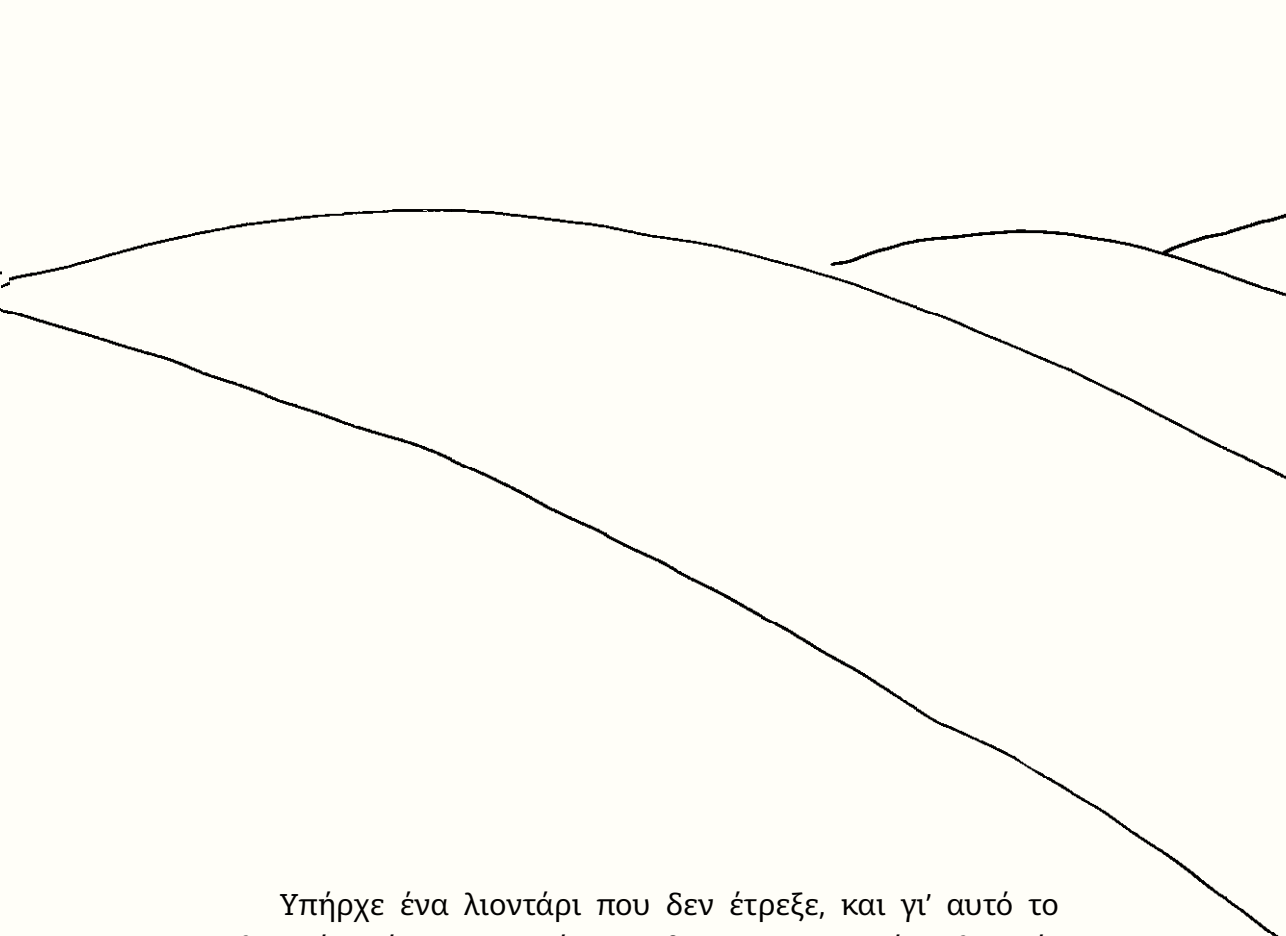
ΜΠΛΑΟΥΜ!

Ακούστηκε ένας τρομερά δυνατός ήχος και όλα τα λιοντάρια ξύπνησαν απότομα και πετάχτηκαν στον αέρα. Και άρχισαν να τρέχουν. Στο πι και φι, στο τσάκα-τσάκα, στα μπαμ, στο κλοπ-κλοπ, ή μήπως έτσι κάνουν τα άλογα όταν τρέχουν; Τέλος πάντων, έτρεξαν όπως τρέχουν τα λιοντάρια. Δεν ξέρω, ίσως στο μπανταμπούμ-μπανταμπούμ. Πάντως, όλα έτρεξαν...

Εχμ, σχεδόν όλα.

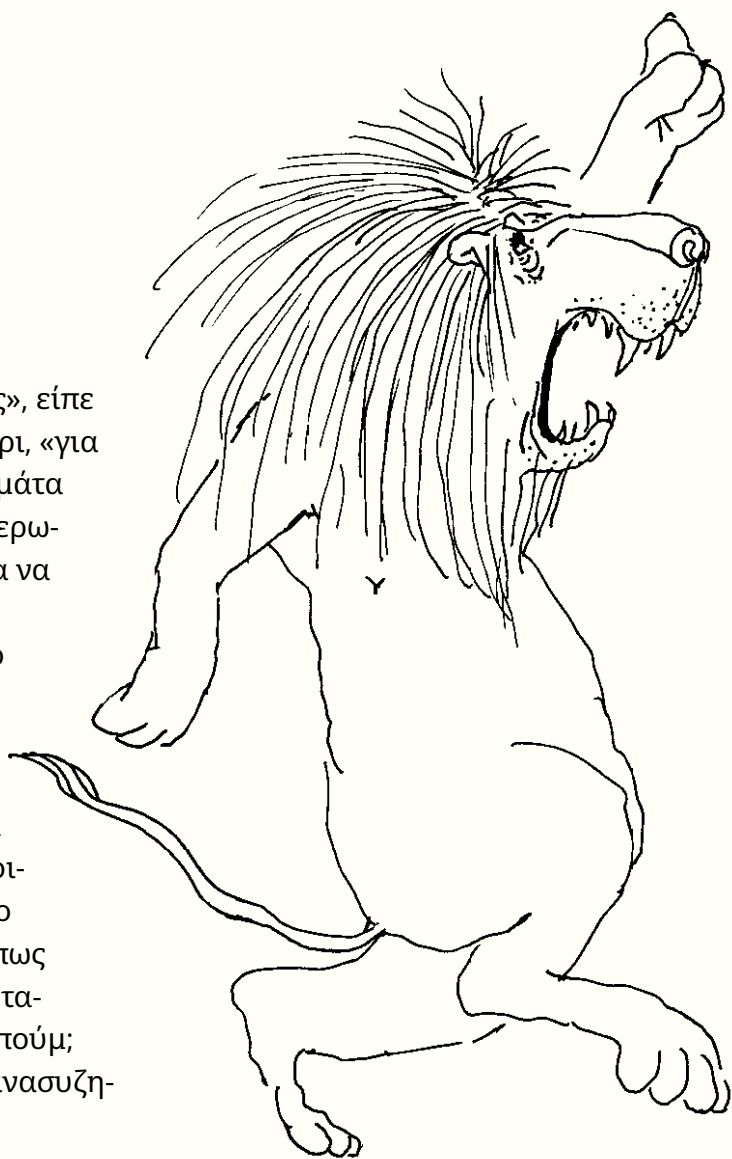
Υπήρχε ένα λιοντάρι που δεν έτρεξε, και γι' αυτό το λιοντάρι είναι η ιστορία που θα σας πω. Αυτό το λιοντάρι απλώς ανασηκώθηκε και ανοιγόκλεισε τα μάτια του και τυφλώθηκε απ' τον ήλιο και τέντωσε τα χέρια του –εντάξει, ίσως τέντωσε τις πατούσες του– και έτριψε τις τσίμπλες του και είπε «Ει, γιατί τρέχετε όλοι;».

Κι ένα γέρικο λιοντάρι που έτρεχε παραδίπλα τού είπε «Τρέξε, μικρέ. Τρέξε, τρέξε, τρέξε, τρέξε, τρέξε, έρχονται οι κυνηγοί».

«Κυνηγοί; Κυνηγοί; Τι είναι οι κυνηγοί;» είπε το νεαρό λιοντάρι, συνεχίζοντας να ανοιγοκλείνει τα μάτια του για να συνηθίσει τον ήλιο.

«Κοίτα να δεις», είπε
το γέρικο λιοντάρι, «για
το καλό σου σταμάτα
να κάνεις τόσες ερω-
τήσεις και ξεκίνα να
τρέχεις».

Έτσι, το νεαρό
λιοντάρι ση-
κώθηκε και
τεντώθηκε και
άρχισε να τρέχει
μαζί με τα υπόλοι-
πα λιοντάρια. Στο
κλοπ-κλοπ ή μήπως
είπαμε στο μπαντα-
μπούμ-μπανταμπούμ;
Νομίζω ότι το ξανασυζη-
τήσαμε αυτό.

Αφού είχε τρέξει κά-
μποση ώρα, σταμάτησε
και κοίταξε πίσω του.

«Κυνηγοί», είπε από
μέσα του. «Αναρωτιέμαι,
τι είναι άραγε οι κυνηγοί;»

Και άρχισε να λέει ξανά
και ξανά τη λέξη κυνηγοί
«Κυνηγοί, κυνηγοί...».
Κάπως του άρεσε ο ήχος
της λέξης κυνηγοί, όπως
σε κάποιους αρέσει ο ήχος
της λέξης σαρανταποδα-
ρούσα ή της λέξης ταπιόκα
ή καριόκα ή μπάμιες,
έτσι κι εκείνου του άρεσε
ο ήχος της λέξης κυνηγοί.

Άφησε, λοιπόν, όλα τα άλλα λιοντάρια να το προσπεράσουν και κρύφτηκε πίσω από κάτι ψηλά χόρτα. Πολύ σύντομα είδε τους κυνηγούς να έρχονται. Όλοι στέκονταν στα πίσω πόδια τους και φορούσαν όμορφα μικρά κόκκινα κασκέτα και κρατούσαν κάτι αστεία κοντάρια που έκαναν δυνατούς ήχους.

Και του νεαρού λιονταριού του άρεσαν.

Ναι, του άρεσαν. Κι έτσι, όταν ένας συμπαθητικός κυνηγός με πράσινα μάτια και μ' ένα δόντι λιγότερο πέρασε μπροστά απ' τα ψηλά γρασίδια με το αστείο κόκκινο κασκέτο του –που παρεμπιπτόντως είχε πάνω λίγη ταραμοσαλάτα–, το νεαρό λιοντάρι σηκώθηκε όρθιο.

«Γεια σου, κυνηγέ», είπε.

«Μα τις δώδεκα τίγρεις», φώναξε ο κυνηγός, «ένα άγριο λιοντάρι, ένα επικίνδυνο λιοντάρι, ένα θηριώδες, αιμοβόρο, ανθρωποφάγο λιοντάρι».

«Δεν είμαι ανθρωποφάγο λιοντάρι», είπε το νεαρό λιοντάρι. «Τρώω μόνο κουνέλια και βατόμουρα».

«Μην αρχίζεις τις δικαιολογίες», είπε ο κυνηγός. «Θα σε πυροβολήσω».

«Μα παραδίνομαι», είπε το νεαρό λιοντάρι και σήκωσε τις πατούσες του ψηλά στον αέρα.

